

luid. Burn en Bailey zijn bij uitstek improvisatoren die gedijen bij een zekere weerstand. Het omgekeerde vindt plaats bij de elektronische manipulaties van Van Bergeijk, al maakt de participatie van Bailey de zaken in dit stuk wat complexer. Het gevolg zijn spannende klankuitwisselingen waarin de natuurlijke logheid van de basinstrumenten tegelijk op de proef gesteld en uitgebuit wordt. De resultaten zijn zeer wisselend van vorm, maar spreken in al hun abstractie altijd tot de verbeelding omdat nergens van enige muzikale gemakzucht sprake is. Improvisatie op het scherpst van de snede.

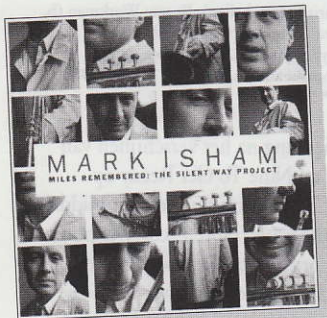
Ken Vos

MARK ISHAM

MILES REMEMBERED: THE SILENT WAY PROJECT

Columbia/Sony
Mark Isham (t), Peter Maunu, Steve Cardenas (g), Doug Lunn (b), Michael Barsimanto (d). Opname: Hollywood, januari-oktober 1996

Mark Isham heeft voor de zoveelste keer Miles Davis ontdekt. Aanvankelijk waren platen als Bitches Brew, Filles De Kilimanjaro en In A Silent Way zijn leidende engelen, terwijl hij de vroege Miles pas later is gaan waarderen. Na een akoestische periode is Isham nu weer terug bij de elektro-jazz. Deze cd vormt de neerslag van twee jaar waarin de trompettist samen met een door hem opgerichte week-endband de muziek uit Miles' elektrische periode heeft gespeeld. Toen hij merkte dat de band een eigen sound begon te vinden is Isham de concerten op de band gaan vastleggen. Hoewel, een eigen geluid... Het is soms griezelig hoe dicht de trompettist zijn voorbeeld weet te benaderen. Right Off bijvoorbeeld (het thema van Jack Johnson) lijkt wel een séance van een sekte die de Grote Leider weer tot leven wil wekken. Heeft Isham dan niets van zichzelf op deze cd ingebracht? Hier en daar gelukkig



wel. All Blues bijvoorbeeld heeft een arrangement dat een heel eind van het origineel is verwijderd, al is het gedempte trompetwerk van Isham hier weer een verbluffend goede kopie van dat van de jongere Miles. Isham heeft ook twee eigen stukken ingebracht die zo op een plaat van Miles hadden kunnen staan.

Een merkwaardig geval toch, deze cd. Je neemt de muziek van een grootheid uit een bepaalde periode en probeert diens idoom zo goed mogelijk te vertolken. De Wynton Marsalis-doctrine. Isham doet het fantastisch, maar er blijft iets knagen. Ging het in de jazz niet vooral om een eigen aanpak, een strikt eigen klank?

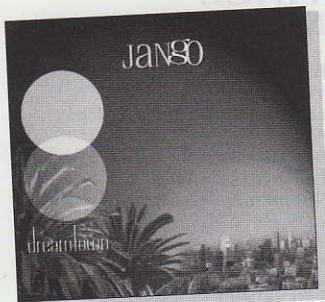
Coen de Jonge

JANGO

DREAMTOWN

Gold Circle Entertainment
Steve Nieves (voc, saxen, perc), Steve Le Gassick (keyb), Nick Kirgo (g), Leon Johnson (b), Dave Beyer (d)
**

Stel, je rijdt in een flinke cabriolet over een zonovergoten kustweg langs de Pacific. De muziek uit de autoradio vermengt zich soepel met het sonore geluid van de achtcylinders en het ruisen van de branding. Daar hoort de surfsound bij van de Beach Boys, of de aalgladde pop van de Eagles, of de soepele discowing van George Benson. De groep Jango voelt zich ook thuis bij goed strandweer. Steve Nieves en zijn band maken vlotte songs in een vederlichte jazzsetting. Cocktailbars en fancy jazzclubs draaien met Jango op de achtergrond dubbele omzet. Misschien werkt deze happy hour-muziek ook in ons koude kikkerlandje. Draai het cd'tje eens op een druilerige maan-



dagochtend in de file bij Oudenburg en wellicht lacht de hele werkweek je tegemoet. Ben je van nature niet zo'n opgeruimd type, dan kun je Dreamtown van Jango beter in de cd-bak laten staan.

Sjoerd van Aelst

JAZZ CONNECTION

SATURDAY NIGHT... AND GLOOMY SUNDAY

Serendip
Jurgen Feskens (t, bugel, voc), Peter van Steen (tb), Rob Henneveld (ts, kl), Kees van Zijp (p), Bart Wouters (b, bg, voc), René Vreugde (d, voc), Jessica Lemaire (voc). Opname: Mirasound, Hilversum, 21 en 22 november 1996
*1/2

De naam van de groep is al net zo afgezaagd als het motto van de



band: 'Jazz Connection likes people to be happy, to enjoy the music and to dance (and sometimes drink) to it'. Alsof er een vrijbrief wordt gegeven om gewoon maar van alles te spelen, als het maar een beetje swingt en gemakkelijk in het gehoor ligt. Jazz Connection mag in dit album dan enig muzikaal talent aan de dag leggen, van enige originaliteit is geen moment sprake, niet in het solowerk en al evenmin in de bewerkingen van bekende standards. Qua swing en articulatie halen de zangprestaties van de drie vocalisten bovendien nauwelijks de grauwe middelmaat. Er zijn ook lichtpuntjes te bekennen, zoals het trompetspel van Jurgen Feskens, maar we hebben het allemaal lang geleden elders al beter gehoord. Natuurlijk is Jazz Connection een aardige band voor bruiloften en partijen, maar dat is nog geen reden om een cd op de markt te gooien. Alsof er al niet genoeg in de bakken staat.

Ken Vos

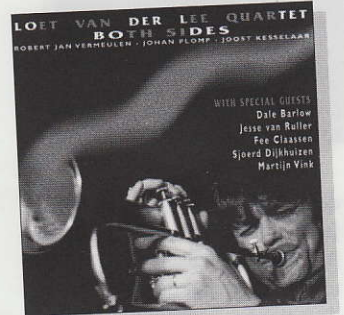
LOET VAN DER LEE QUARTET

BOTH SIDES

A Records AL 73161
Loet van der Lee (t, flhn), Robert Jan Vermeulen (p), Johan Plomp (b), Joost Kesselar (d) met als speciale gasten Fee Claassen (voc), Jesse van Ruller (g), Dale Barlow, Sjoerd Dijkhuizen (ts), Martijn Vink (d). Opname: Amsterdam en Wormerveer, november 1998
***1/2

Eindelijk weer eens een plaat van Loet van der Lee. De Nederlandse

jazzscène is ruim bedeed en als elke talentvolle muzikant zijn plek als bandleider op cd wil vereeuwigen, zijn de winkels te klein. Maar voor Van der Lee is er gelukkig nog plaats. Loet van der Lee is een van die trompettisten die het lagere register tot kunst hebben verheven. Daar heeft zijn leermeester Ack van Rooyen vast en zeker de hand in gehad, en het moet gezegd dat de fluwelen swing van Loet die van zijn leermeester tot op een haar na benadert. De cd Both Sides biedt Van der Lee niet alleen de gelegenheid om voluit te soloeren op trompet en flugelhorn, maar ook zijn vermogen om zeer aansprekelijke mainstream te componeren wordt royaal geëtaleerd. De basis voor deze cd is Van der Lees vaste kwartet, maar de bezetting wordt gevarieerd met gastspelers, onder wie gitarist Jesse van Ruller, de Australische saxofonist Dale Barlow en zangeres Fee Claassen. De soepele en swingende jazz van Loet van der Lee is niet



wereldschokkend, maar levert wel een dik uur mainstream van de bovenste plank op.

Sjoerd van Aelst

ROLF LIEBERMANN/ GEORGE GRUNTZ CONCERT JAZZ BAND

LIVE AT JAZZFEST BERLIN

TCB/Challenge
Marvin Stamm, Alexander Sipiagin, Scott Wendholt, Matthieu Michel (t, bugel), Luis Bonilla, Clark Gayton (tb), Dave Bargeron (rb, tenor-tu), Earl McIntyre (bas-tb), Chris Hunter (as, ss, fl), Sal Giorgianni (as, ts, fl), Larry Schneider (ts, ss, fl), Donny McCaslin (ts, fl), Steffen Schorn (bas-s, bars, bkl), George Gruntz (p, leader), Mike Richmond (b), John Riley (d). Opname: Haus der Kulturen der Welt, Berlijn, 5 november 1998

Wie is Rolf Liebermann? Liebermann, kort na deze opnamen overleden, was vooral bekend als operacomponist en leidde de